

още и сега нѣкжде, млѣкото на кравата не се използва за храна. Дори и днесъ въ Китай, Япония и Индокитай избѣгватъ да употребяватъ млѣкото и млѣчните продукти. Това може да се каже сжщо за нѣкои племена въ Бенгалия и въ централна Африка. Тѣ дори се възмущаватъ отъ мисълта, че въобще може да се пие млѣкото на животнитѣ. „Нима е достойно, казватъ тѣ, човѣкъ да пие млѣкото на животнитѣ, когато то е предназначено за тѣхнитѣ малки. Боговетѣ биха ни наказали за това кощунство“.

Въ източна Африка пушатъ отъ рогатия добитѣкъ кръвь и нея употребяватъ за храна; само въ рѣдки случаи ядатъ месото му. Въ басейна на р. Нилъ живѣе племето *динги*. Голѣма е скръбта на единъ дингъ, ако му умре кравата. Той жали за нея сжщо тѣй, както би жалилъ, ако му умре жената или детето. Хотентотитѣ и кафритѣ сжщо избѣгватъ да убиватъ и ядатъ рогатия добитѣкъ. Подобни примѣри биха могли да се приведатъ много. Всичко това показва, че първоначално съ отглеждането на първитѣ домашни животни хората не сж преследвали тѣзи практически цели, които днесъ стоятъ на първи планъ при скотовѣдството и птицевѣдството.

По въпроса за опитомяването на животнитѣ и първичното скотовѣдство не малка роля е играла почитѣта, която ималъ човѣкътъ къмъ нѣкои животни.

Нека приведемъ примѣръ. Нѣкои племена държатъ въ огради своитѣ *животни-покровители*, къмъ които се отнасятъ съ почитъ и съ голѣми грижи. У тия племена сжществува следниятъ обичай: когато наближи времето майката да роди детето, близкитѣ на очакваната рожба почватъ да рисуватъ върху земята образитѣ на разни животни. Образитѣ единъ следъ други се изтриватъ, ако майката още не е родила. Това продължава дотогава, докато новороденото се яви на бѣлъ свѣтъ. Животното, което е било нарисувано въ момен-